

Handelsministeren (Hauge): Der kan ikke være Tvivl om, at Sukkerfabrikkerne meget godt vidste, hvad Forudsætningerne var ved Afslutningen af den sidste Overenskomst. Det var en Overraskelse for alle, at Sukkerfabrikkerne vilde give en anden Dividende end den, der faktisk var fastsat i Overenskomsten. Det forandrer efter min Opfattelse aldeles ikke Forholdet, at de har kunnet tage denne sidste Procent i Dividende af deres opsparede Kapital. Det er naturligvis rigtigt, at Sukkerfabrikkerne ikke kan være interesseret i den Overskudsproduktion, som vi nu staar med, men den har Sukkerfabrikkerne heller ingen Forpligtelse over for. Det viser jo, hvilken Risiko Staten er gaaet ind i, viser, hvad det betyder, at Staten har givet Love dette Forhold vedrørende — at Staten nu staar med en Overskudsproduktion af Sukker paa op imod 50 Mill. kg, der ikke kan afhændes paa Verdensmarkedet uden Milliontab, Tab, der er væsentligt større end det Beløb, som Staten kan faa til Raadighed, efter at Sukkerfabrikkerne har faaet 6 pCt. i Dividende af deres Kapital, og efter at Roedyrkerne har faaet deres 2 Kr. 10 Øre pr. Dobbeltcentner. Men dette er jo ogsaa et Vidnesbyrd om, at Sukkerfabrikkerens Forhold er garderet ved Statens Medvirken paa den bedst mulige Maade og saaledes, at Sukkerfabrikkerne aldrig kan komme ud for Risiko af nogen Art, idet det positivt er godkendt, at Sukkerfabrikkerne kan faa 4 pCt. i Dividende af deres Aktiekapital, og at der faktisk efter alt foreliggende at dømme ogsaa er sikret dem 5 pCt., ja, 6 pCt. 6 pCt. faar Fabrikkerne i Udbytte, skønt Staten nu løber den kolossale Risiko, der er forbundet med, at vi har faaet denne store Overskudsproduktion. (*Hendriksen:* Det er ikke Sukkerfabrikkerens Skyld). Det har jeg heller ikke sagt, men jeg har sagt, at det viser Karakteren af den Stilling, som Sukkerfabrikkerne har faaet, ved at Staten er gaaet ind med sin Risiko.

Og saa maa jeg for øvrigt tilføje, at da vi i Fjor drøftede Spørgsmaalet om, hvor store Arealer vi skulde lade dyrke, da var Sukkerfabrikkerne ikke tilbageholdende med Hensyn til at forlange deres Part til det sidste af det Areal, som kunde tilfalde De danske Sukkerfabrikker. Der var ikke Tale om, at De danske Sukkerfabrikker vilde give Afkald paa noget som helst af den Anpart, de mente at skulle have, og vi stod jo i den vanskelige Situation, at „Vestsjælland“, der paa Grund af uheldige Omstændigheder var kommet ned paa Dyrkning af et meget lille Areal, nødvendigvis, for at der skulde være

Mening i at holde Fabrikken i Drift, maatte have et større Areal. Men det vilde De danske Sukkerfabrikker ikke tage Hensyn til. Skulde man have et større Areal det ene Sted vilde de fornuftigvis ogsaa, sagde de, have tildelt et større Areal, og dette var medvirkende til, at vi kom op paa det store Areal af 78 000 Tdr. Land.

De danske Sukkerfabrikker har ikke noget at beklage sig over. Fabrikkerne vilde for længst have været i en yderst vanskelig Situation, ogsaa økonomisk, hvis Staten ikke var traadt til og havde beskyttet Sukkerproduktionen her i Landet. Denne Beskyttelse er kommet Roedyrkerne til gode, den er kommet Arbejderne til gode i vid Udstrækning, men den er ogsaa kommet Sukkerfabrikkerne til gode. Man kan ikke sige, at der er een Part her, som har lukreret, og en anden Part, der ikke har kunnet faa nogen Fordel ved Ordningen. Den har været til Fordel for alle Parter, men det er Staten, det er Samfundet som saadant, der ved sin Indgriben har maattet tage Risikoen. Det er Befolkningen, der har maattet betale de højere Sukkerpriser, og det er selve Staten, der nu til syvende og sidst er gaaet ind med en Risiko, som først kan udlignes næste Aar eller næste Aar igen.

Hendriksen: Naturligvis er det rigtigt, hvad den højtærede Minister siger, at det er Staten, der har Risikoen ved Overproduktionen, men det er ogsaa Staten, der gennem Aftaler med Roedyrkerne har bidraget til, at denne Overproduktion har fundet Sted, og det vilde dog være fuldkommen urimeligt, om Sukkerfabrikkerne skulde bære Risikoen helt eller delvis ved denne Overproduktion. Det er det, jeg har angrebet, det er dette Ønske fra det andet høje Tings Side, som jeg har angrebet. Jeg finder det fuldstændig urimeligt, at man under de forhaandenværende Forhold skulde lægge Risikoen for en saadan Overproduktion over paa Sukkerfabrikkerne, der ikke har den mindste Indflydelse paa Produktionens Størrelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Hendriksen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.